

CRUCE și ÎNVIERE

Publicație a Comunității Bisericii
Române Unite cu Roma,
Greco - Catolică,
Roma - Labaro-- Euclide

Anul V nr. 5 (31)
Septembrie - Octombrie 2010
Responsabil: Preot Serafim
Vescan Iulian

In hoc signo vinces

În acest semn vei învinge

“ Tu ești Petru și pe această
piatră voi zidi biserica mea,
și porțile iadului nu o vor
birui. Ție îți voi da cheile
împărăției cerurilor ; orice
vei lega pe pământ, va fi
legat și în ceruri, și orice vei
dezlega pe pământ, va fi
dezlegat și în ceruri.”
(Mt. 16, 18-19)

Pelerinaj în Țara Sfântă Pe urmele lui Isus din Nazareth

Împreună cu un grup de credincioși am participat la un pelerinaj de 8 zile în Țara Sfântă, iar în cele ce urmează vă voi descrie această experiență extraordinară urmând șirul celor 8 zile de pelerinaj. Cu siguranță sunt multe altele lucruri pe care nu am reușit să le vedem, dar cele ce vor fi descrise mai sus sunt cele mai importante.

Prima etapă

În cea dintâi zi am sosit la Tel Aviv capitala culturală, industrială și comercială a Israelului. De aici ne îndreptăm către Haifa, al treilea oraș ca și importanță din Israel, acele locuri în timp de seară sunt fermecătoare pentru că oferă o splendidă priveliște către Marea Mediterană și împrejurimi. În literatura talmudică, este amintit încă din al III-lea secol după Hristos. Un oraș cu foarte mulți emigranți și este centru și este de asemenea centrul sectei Bahai.

Templul lor se observă ușor din cauza faptului că are cupola aurită.

Sfânta Scriptură amintește aici de muntele Carmel cu frumusețea lui (1Re 17,19) unde Sfântul Proroc Ilie apără dreapta credință a poporului Israel întru Dumnezeu viu, și se declară astfel contrar idolatriei. În

Ierusalim – zidul plangerii

peștera în care se odihnea prorocul Ilie am avut și bucuria de a celebra prima Dumnezeiască Liturghie. În secolul al XII-lea unii eremiți sau retras pe acest munte și astfel ia naștere ordinul Carmelitanilor, de viață contemplativă de rugăciune, pus sub ocrotirea Sfintei Fecioare Maria.

Muntele Carmel vine din ebraicul „Karem EL” care înseamnă „drumul lui Dumnezeu”, pentru că acest loc înalt în tot timpul anului este acoperit de verdeață și atunci era acoperit de viță de vie. Producându-se mult vin se cădea foarte ușor în idolatria zeului Baal.

Acest loc este foarte mult cinstit (venerat) de creștini, evrei și musulmani.

A doua etapă

Din acest loc ne-am îndreptat către Nazaret, unde la ora șapte am celebrat Liturghia înaintea grotei/peșterii din Biserica „Bunei Vestiri”. Nazaret este așezat în mijlocul colinelor și are un loc important în inimile creștinilor.

Aici Arhanghelul Gabriel îi apare Sfintei Fecioare Maria pentru ai anunța nașterea Fiului lui Dumnezeu. Aici „Cuvântul” s-a făcut carne și locuiește între noi (In 1,14). Aici Isus locuiește între copii, între adulți, aici îl ajută pe Sfântul Iosif în munca lui de dulgher. Informațiile despre copilăria lui Isus pe aceste meleaguri sunt destul de sărace. În anul 66 după

Hristos acest oraș este distrus de Vespasian, și redevine prosper pe timpul cruciadelor, construindu-se biserici și mănăstiri, dar după anul 1263 a fost distrus și timp de 400 de ani devine un sat musulman. În anul 1620 câteva familii creștine se așează pe acest teritoriu. Acum aici este concentrată cea mai mare comunitate arabă care în mare parte este creștină.

În 1730 franciscani construiesc o nouă biserică, iar între anii 1960-1968, construiesc catedrala actuală care este cea mai importantă din Orientul Mijlociu. Săpăturile arheologice au scos la lumină resturi din vechiul sat, locuințe, grajduri pentru animale, coloane, docurile pentru

botez care ne fac să credem că a existat un sanctuar pre-bizantin. Acest lucru mai este atestat și de o inscripție în limba greacă la baza unei coloane: XE MARIA, Ave o Maria datată în secolul al II-lea.

Aici este locul unde a trăit Sfânta Familie. Am vizita de asemenea o biserică greco-ortodoxă, care are în interior un izvor de apă, care curge continuu, amintind că și aici Sfânta

Nazaret

Familie ca și alte persoane mergeau să ia apă. În apropiere se afla Sinagoga unde de multe ori și Isus mergea să asculte cuvintele învățătură. Astăzi acest loc aparține creștinilor siro-catolici.

Biserica de pe Muntele Tabor

După amiază am mers 7 km de la Nazaret pentru a ajunge la Cana Galilei. Aici în timpul unei nunți la îndemnul mamei Sale Isus a săvârșit prima minune, transformând apa în vin pentru bucuria nuntașilor (In 2,1-11). În acest loc se găsesc două biserici una aparține grecilor ortodocși iar cealaltă este în grija fraților franciscani.

Am continuat pelerinajul urcând pe muntele Tabor (Ps 89,13), la o înălțime de 588 metri. În timpurile vechi Taborul servea de frontieră între triburile de Nord și cele de Sud. Pentru creștini Taborul este muntele sfânt unde Hristos s-a schimbat la față în glorie, strălucire, fiind însoțit de prezența lui Moise și a profetului Ilie (Lc 9,28-36).

Lumina Taborului, gloria Domnului, speranța creștinilor chemați nu numai la moarte ci a participa la Înviere.

În 1924 catolicii construiesc pe vârful muntelui biserica Schimbării la față, pe temelia altor biserici anterioare din secolul al VI-lea și aceea a cruciaților.

A treia etapă

În cea de-a treia etapă pașii noștri ne-am îndreptat spre nord în Cezareea lui Filip situată la baza muntelui Hermon, la graniță cu Siria. Numele său astăzi este Banias care derivă de la zeul Pan, în limba greacă Paneas. Irod construiește în acest loc un templu fiului său Cezar de unde și orașul își ia numele. Aici Simon Petru recunoaște în Isus pe Mesia: „Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel viu” (Mt 16,16). Am vizitat aceste ruine importante deoarece și azi din acest munte izvorăște apa limpede a Iordanului. Ne-am botezat cu apă din izvorul Iordanului, mărturisind

credința noastră spunând Crezul și lepădându-ne de Satana pentru a ne uni cu Hristos.

Pe Muntele Fericirilor am celebrat Sfânta Liturghie pe un altar în aer liber. Aici este o biserică franciscană construită în 1937 și am avut impresia că se aude și azi vocea Domnului care proclamă lumii întregi „Fericirile” despre Împărăția lui Dumnezeu, văzând în împrejurimi numai apă, lacul Galileii (Tiberiadei). Mai precis locul unde Isus a stat cu ucenicii și mulțimile învățându-i „Fericirile” este mai jos, sub acest deal pietros dar inaccesibil din cauza faptului că s-au construit mai multe biserici în acest loc. Tot aici am luat prânzul mâncând așa zisul „pește a Sfântului Petru”.

Am coborât să atingem apa Mării Galileii (sau a Lacului Tiberiadei) de unde, de pe malurile sale Isus cheamă la sine pe Petru, Andrei, Iacob și pe alți Apostoli (Mt 4,18). În acest loc Isus vindecă un lepros (Mt 8,1), vorbește mulțimii adunate pentru a-L asculta (Mc 3,7), merge pe apa agitată de vânt (Mt 16,21), poruncește furtunii să se oprească (Mt 8,23). Pe muntele din apropiere îi instituie pe cei doisprezece (Mc 3,13): „Urmați-mă și vă voi face să deveniți pescari de oameni. Și imediat au lăsat mrejele și L-au urmat” (Mc 1,17-18), aici a făcut minunea înmulțirii celor doi pești și a

celor cinci pâini „mâncând aproape cinci mii de persoane” (In 6).

Tabgha – astfel se numește acest loc, care derivă din grecescul „Heptapegon”, însemnând cele șapte izvoare de apă.

În 1932, s-au găsit temeliiile a două biserici bizantine cu unele dintre cele mai frumoase mozaicuri din Țara Sfântă.

La câteva sute de metri întâlnim biserica Primatului, construită pe malul Lacului în anul 1934, în interiorul acesteia am putut vedea o stâncă numită „Mensa Christi”. Tradiția a marcat aici întâlnirea lui Isus Înviat cu Apostolii pe lângă focul aprins zicând dați-Mi să mănânc, apoi îndreptându-se către Petru care L-a asigurat de credincioșia lui zicându-I: „Doamne, Tu știi toate, Tu știi că te iubesc”; iar Mântuitorul îi încredință Biserica: „Păstorește mieluşei mele, paște oile mele” (Cf. In 21).

Mergând apoi patru km pe malul lacului, aproape de locul de vărsare a Iordanului, am ajuns la Capernaum.

Când Isus și-a început viața publică în Nazaret nu a găsit primirea pe care o aștepta. „În adevăr vă zic: nici un proroc nu este bine primit în patria sa” (Lc 4,24). L-au condus până aproape pe vârful unei coline, ca să-L arunce (Lc 4,28). Atunci Isus părăsește orașul său stabilindu-se la Capernaum unde locuiește aproape doi ani. Aici este și

casa Sfântului Petru (Mt 8,5). Isus a predicat de multe ori în Sinagoga orașului, a făcut multe minuni (vindecă un lepros, pe soacra lui Petru, pe sluga centurionului, etc.) precum ne relatează evanghelistul Matei în primele cincisprezece versete ale capitolului opt. Paralticul coborât cu patul prin acoperișul casei (Mc 2,1-5), fiica lui Iair (Mt 9,23-25), omul cu mâna paralizată, etc.

Dar după câte știm Isus la urmă nu a binecuvântat acest oraș din cauza necredinței populației (Mt 11,23-24), iar această profeție s-a împlinit atunci când Cafernaum a fost distrusă aproape să se uite și amintirea locului acestuia.

În anul 1905, doi arheologi germani au început să cerceteze zona. Aceștia au fost ajutați de populațiile de beduini, simpli păstori care au transmis din generație în generație locația acestui oraș, iar în locul indicat a fost descoperită Sinagoga. Cercetările au fost continuate mai apoi și de frații Franciscani în anul 1925 și în anul 1968. Descoperirea cea mai

importantă este Sinagoga, care datează aproape din anul 244 după Hristos, construită pe ruinele alteia mai vechi. Se poate vedea în interiorul ei opera centurionului roman, al cărui serv a fost vindecat de către Isus, la cererea evreilor care au mărturisit că cetățeanul roman a construit Sinagoga (Lc 7,4-5). S-au găsit sculpturi în piatră cu simboluri romane, iudaice, steaua lui David, Arca Alianței..., iar mai recent s-au descoperit temelii ale altor camere care ar putea fi casa Sfântului

Petru.

Am putut traversa lacul Galilei cu barca, pe apa liniștită simțindu-ne de parcă am fi împreună cu Domnul și cu Apostolii. Am văzut așezările

bogate și aglomerațiile

urbane din jurul lacului care au peste 15.000 de locuitori.

Cea de-a patra etapă.

Din muntele c, Iordanul coboară până în profunditatea Mării Moarte aproape 320 km. Marea Moartă cu apa ei sărată se extinde pe o suprafață de 900 de Km pătrați, cu o adâncime de 400 de metri și 430 de metri sub nivelul mării, cea mai adâncă de la

Peșterile de la Qumran

nivelul pământului. Din numele pe care îl are se înțelege că în această mare lipsește viața, animalele, vegetația deoarece apa este foarte sărată, de șase ori mai mult decât cea a oceanului. Prin densitatea apei, corpul omenesc rămâne la suprafață fără mari eforturi. Statul Israel a început să valorifice resursele acestei ape: sodiu, magneziu și potasiu.

Qumran, este un munte din partea de Vest a Mării Moarte. În anul 1947, un beduin căutând o capră pierdută, vede o peșteră și aruncă înăuntru o piatră care produse un zgomot de oale sparte. L-a cuprins frica gândind că sunt duhuri rele. A doua zi se reîntoarce împreună cu un verișor al său traversând grota au găsit oale mari de pământ unele fiind acoperite. Ei credeau că vor găsi aur, argint, dar văd în ele suluri de pergament în total șapte, dar înscrierile de pe ele îi lasă indiferenți.

Într-o zi la Betleem, beduinul a povestit la un creștin sirian, descoperirea sa. El a acceptat să primească aceste suluri de pergament scrise și să le ducă la mitropolitul sirian al Ierusalimului, la început ducând doar patru din cele șapte. Episcopul recunoaște scrisul în limba ebraică veche și le vinde în Statele Unite. Sunt recumpărate la un preț mare de către Yagacl Yadiu care le readuce în Israel astfel încât azi pot fi admirate în

Templul Cărților din Ierusalim. Unul reprezintă întregul text al profetului Isaia. Acesta este în lungime de 8 metri și 30 cm lățime. În anul 1949, profesorul Harding, directorul „Antichității” din Iordania și părintele de Vaux de la Școala Biblică din Ierusalim, conștienți de importanța descoperirilor, au reînceput cercetările pe malurile Mării Moarte urmând sfaturile beduinilor, găsind astfel circa 30 de grote. În timpul acestor cercetări au mai descoperit mii de fragmente de manuscrise. În anul 1952, la numai 100 m de Qumran, au descoperit texte în limba ebraică veche pe pergament sau papyrus, foarte importante.

Esenii, această sectă religioasă s-a retras în deșert pentru a duce o viață de rugăciune, meditație, sărăcie și castitate, asemănător cu modelul de viață monastică. Istoricul Iosif Flavius amintește că există aici acest stil de viață religioasă încă din secolul doi înainte de Hristos, dar cutremurul din anul 31 î.Hr., i-a determinat pe mulți să părăsească acest loc, alții reîntors mai târziu, dar în anul 68 d.Hr., împăratul Titus a împrăștiat revolta iudaică din Ierusalim. Esenii au ascuns bunurile lor cele mai prețioase, cărțile despre sfinți și scrierile lor în grotele vecine. Deșertul a păstrat în secret aceste comori pentru mai bine de 2000 de ani.

Temeliile acestei mănăstiri de la Qumran se văd și astăzi pe o lungime de 40 m și pe o lățime de 30 m. În jurul edificiului erau instalații pentru fabricarea ceramicii, vopsitoria, piscine de apă pentru băile rituale și numeroase cisterne pentru captarea și păstrarea apei care provenea din munte. S-a mai descoperit și un cimitir cu 1100 morminte.

Ierihonul are o istorie foarte veche, după unii studioși mai mult de 1300 de ani î.Hr., de la intrarea poporului ebraic în Pământul promis. Ierihonul a fost primul oraș din Canan (Pământul făgăduinței) căzut în mâinile izraeliților. Se amintește în Biblie că la sunetele trâmbițelor, propuse de Iosua, au căzut zidurile Ierusalimului. Profetul Eliseu în acest loc îndulci apele (2Re 2,19). Este un oraș cu foarte multă verdeață, un pământ foarte bun și bogat în fertilitate.

Ierihonul se găsește la 30 de km de Ierusalim, și la 8 km de Iordan, locul unde a fost botezat Isus (însă această parte a Iordanului este pe teritoriul unei alte țări, Iordania).

Isus a venit de multe ori la Ierihon, a făcut multe minuni: întâlnirea cu Zahau care s-a urcat într-un sicomor pentru a-L putea vedea pe Mântuitorul, acest arbore se poate

vedea și azi având o vârstă mai mare de 2000 de ani.

Aproape de Ierihon este și muntele Gebel Quarantal, în partea de Vest a orașului, unde Isus a fost dus (după ce a fost botezat) pe vârful lui de către diavol în cea de-a treia ispitire, diavolul arătându-l toată bogăția Ierihonului. În secolul al VI-lea a fost construită o biserică, părăsită în secolul al XIII-lea, și reocupată în anul 1874 de greco-ortodocși, care au întemeiat o mănăstire în acest loc. În acest loc am și luat prânzul.

Betania

Betania

După prânz am urcat spre Ierusalim, traversând deșertul, pustiul ajungând în Betania unde am celebrat Dumnezeiasca Liturghie. Acest oraș se găsește la baza muntelui măslinilor, la 3 km de Ierusalim în partea de Est. Aproape din secolul al IV-lea, numele

orașului este Al Azariya, amintind de Lazăr care a trăit aici cu surorile lui Marta și Maria, un loc liniștit și retras, unde și Isus venea des să-i viziteze pe prietenii Săi (Lc 10,38-41).

În Betania Isus a înviat pe Lazăr, și cu altă ocazie în casa lui Simon leprosul Maria varsă ulei parfumat pe capul lui Isus.

În anul 1949 franciscanii au făcut săpături pentru a găsi mormântul lui Lazăr și au descoperit cu această ocazie temelia a două biserici și a unei mănăstiri cruciate. În interiorul se pot admira mozaicuri din secolul al IV-lea, și alte coloane aparținând locașurilor vechi. Biserica actuală este din anul 1952, fiind construită pe temeliiile bisericilor vechi. În secolul al XVIII-lea franciscanii obțin dreptul de a deschide ușa care permitea accesul la mormântul lui Lazăr, coborând 22 de trepte întunecoase. Astăzi mormântul este în grija musulmanilor, care între biserică și mormânt au construit o moschee.

În sâmbăta Floriilor de la biserica din Betania, Biserica catolică, se face o procesiune solemnă împreună cu Patriarhul până la Ierusalim, cu cântări și rugăciuni purtându-se ramuri în mâini.

Ierusalimul

În sfârșit ajungem și la locul mult dorit și așteptat de toți, Ierusalimul, unde vom poposi 4 zile până la

reîntoarcerea în Cetatea Eternă, Roma.

Ierusalimul după poziția sa geografică, poate fi considerat „regele” tuturor orașelor lumii. Regalitatea sa nu are nimic din cele materiale, ci, măreția sa este fondată pe faptul că Dumnezeu a ales acest loc pentru a proclama numele Său în fața națiunilor. Profeții și Isus Hristos au proclamat aici pentru prima dată exigențele dreptății și dreptului uman. Idealul lor de pace și iubire inspiră și astăzi umanitatea în căutarea fericirii.

Aici se întâlnesc cele trei religii monoteiste care consideră Ierusalimul ca fiind un oraș sfânt. Pentru evrei, Ierusalimul este simbolul măririi, slavei istoriei lor trecute și speranța într-o lume viitoare. Pentru creștini este locul unde Isus a trăit, a suferit, a fost răstignit, a învins moartea și păcatul prin Învierea Sa. Pentru musulmani este locul sfânt un profetul Mahomed a fost ridicat la cer.

Ierusalimul înseamnă: pace, dar din păcate spada nu a încetat uciderea fiilor săi în timpul istoriei. Nici un alt oraș nu a avut atâtea războaie ca el. A fost asediat de mai mult de 50 de ori, ocupat de 26 de ori cu arme și distrus de cel puțin 10 ori. Originile lui se pierd în nopțile istoriei. De el se vorbește prima dată în Biblie sub numele de Salem, care înseamnă „pace”, în episodul întâlnirii lui

Avraam cu Melchisedec. Melchisedec este regele Salemului, care îi aduce jertfă de pâine și vin, fiind preotul celui Preaînalt (Gen. 14,18).

Va urma...

Pr. Serafim Iulian VESCAN

Cinci ani de existență a parohiei Euclide –Roma Nord **Duminică – 24 octombrie 2010**

Sărbătoare mare astăzi în partea de nord a Romei, mai precis în parohia Euclide, acolo unde credincioșii acesteia au sărbătorit împreună cu parohul lor, părintele Serafim, cinci ani de existență.

Mărturisesc că deși am intrat în contact cu aceasta parohie de foarte puțin timp (aproximativ un an), totuși atmosfera și oamenii care activează în această comunitate m-au făcut să mă simt mereu ca și acasă. Ca și tânăr student plecat de curând de pe plaiurile natale, am reușit să descopăr în sânul parohiei Euclide un extraordinar spirit de întraajutorare și de comuniune și mai ales o dorință de cunoaștere spirituală care îi face pe fiecare dintre acești credincioși un punct de reper al păstrării și perpetuării tradiției creștine românești.

Luând contact cu această parohie, nu am putut să nu observ o caracteristică aparte a acesteia și anume faptul că aici nu se ține cont de delimitările zonale, fiind strânși laolaltă români din toate zonele țării. Aceste

legături m-au dus imediat cu gândul la Colegiul “Pio Romeno”, în care locuiesc de mai bine de un an și în care la fel ca și în aceasta parohie, locuiesc și învață tineri studenți din diferite eparhii ale țării.

Sărbătoarea a fost deschisă de Sfânta Liturghie, celebrată de părintele Claudiu Pop, Rectorul Colegiului “Pio Romeno”, principalul invitat la acest eveniment în calitate de Dumnealui de proaspăt coordonator pastoral al credincioșilor greco-catolici din Italia. Alături de domnia sa, au concelebrat părintele Vasile Gorzo și părintele Anton Cioba, doi dintre preoții de marcă ai Colegiului “Pio Romeno”; părintele Dumitru Simionca din Bistrița, împreună cu părintele paroh Serafim. Răspunsurile la Liturghie au fost date de către studenții colegiului, care au fost conduși de către maestrul Andrei Roman. M-am bucurat mult să aud și credincioșii acestei parohii care în număr mare au participat la acest eveniment și care în timpul Sfintei Liturghii au cântat cu mare însuflețire.

La finalul Liturghiei, în cadrul predicii susținute de către părintele Rector Claudiu Pop, a fost evidențiată ideea întrajutorării și a comuniunii dintre credincioși, pornind de la episodul biblic în care Isus îl tămăduiește pe omul îndrăcit, alungând diavolii într-o turmă de porci, episod în care este evidențiată tocmai această grijă față de avuțiile lumești, reprezentată aici de turma de porci care se îneacă în mare, în detrimentul ajutorării îndrăcitului. La sfârșitul Sfintei Liturghii, părintele Garcia Marcos, superiorul casei Curiei Generale a părinților claretieni, unde celebrăm Sfânta Liturghie în toate duminicile, a adresat salutul său părintelui Claudiu Pop, preoților și studenților prezenți.

Momentele care au urmat Liturghiei, au continuat sărbătoarea parohiei, printr-o prezentare a diferitelor activități din acești cinci ani, printr-un program folcloric susținut de membrii acesteia, precum și de un părăstas în cinstea celor decedați din familiile fiecăruia.

Și pentru a încheia într-o atmosferă de confort și buna dispoziție, sărbătoarea s-a încheiat cu o masă festivă, la care au luat parte atât membrii parohiei cât și invitații din partea Colegiului Pio Romeno, precum și distinșii preoți și surori, avându-l în fruntea lor ca și conducător și

coordonator pe părintele paroh Serafim. Amintim cu bucurie prezența părintelui Leeandro Fanlo și a părintelui Vincenzo Sanz, superiorul comunității claretiane din zona Euclide care au salutat inițiativa și sărbătoarea noastră. Masa a fost presărată cu momente poetice și cu recitaluri de muzică populară, încheindu-se cu mulțumiri din partea credincioșilor pentru parohul lor, cel care a reușit prin felul domniei sale de a fi și printr-o munca neîntreruptă să îi strângă la un loc pe toți acești romani creștini, care alături de motivul unei munci mai bine plătite într-o țară străină, au avut pe tot parcursul acestor cinci ani, un puternic motiv și suflu spiritual, care a reușit să îi țină mereu împreună...

Alături de mulțumirile acestor credincioși, dorim și noi, membrii colectivului de studenți ai Colegiului Pio Romeno, în frunte cu părintele rector Claudiu Pop, să îi urăm părintelui paroh Serafim, mulți ani cu sănătate și multe roade spirituale în munca pe care acesta o desfășoară în mult iubita sa parohie. Fie ca bunul Dumnezeu să vă călăuzească în continuare pașii spre împlinirea voinței Sale supreme, ca doi sau mai mulți (credincioși) să fie împreună, pentru ca acolo să fie și Hristos în mijlocul lor.

La mulți ani Euclide, la mulți ani iubiților credincioși...

Marcel Daniel Achim

Prezența vindecătoare a lui Isus

Predica Părintelui Claudiu Pop, Rector al Colegiului Pontifical Pio Romeno din Roma, și Coordonator Pastoral al credincioșilor greco-catolici din Italia (Euclide – Roma 24 octombrie 2010)

În jurul Sfântului Altar, acest loc minunat în care se întâlnește cerul cu pământul și în care ne întâlnim și noi, e nevoie să ne aducem aminte mereu că suntem frați în Hristos și împreună fii a lui Dumnezeu. De aceea porunca Bisericii de a sfinți ziua Domnului sau Sfintele Sărbători, nu e pentru noi doar o obligație exterioară, ci trebuie să o simțim ca pe o necesitate intimă, care ne copleșește de haruri și de binecuvântări ori de câte ori ne apropiem de Sfânta Masă a Altarului.

Suntem și noi ca și ucenicii în jurul lui Hristos, acum 2000 și mai bine de ani, când ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu, atunci când ascultăm Sfânta Evanghelie și ne împărtășim cu Trupul și Sângele lui Hristos. Este o binecuvântare specială pentru fiecare dintre noi, pentru familiile noastre, aceea de a participa în sfânta zi de duminică la Dumnezeiască Liturghie. E o binecuvântare ce se extinde la cei pe care îi purtăm în inimă, fiindcă îndurarea lui Dumnezeu nu cunoaște granițele timpului și a spațiului.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne aduce aminte de prezența vindecătoare a lui Isus în viața noastră, o prezență pe care probabil o

cunoaștem deja. Sunt convins că fiecare dintre noi am avut ocazia, în momente dificile ale vieții sau dimpotrivă în momente de bucurie, să simțim prezența caldă și blândă a lui Isus în viața noastră. Și de aceea e bine să păstrăm în inimă, la fel ca și Maica noastră, toate aceste lucruri. Să ne aducem aminte din când în când, cât de mult bine ne-a făcut Dumnezeu.

Iată că-L vedem în evanghelia de astăzi pe Isus care stăpânește diavolii, care vindecă, eliberează. Dar ca să înțelegem mai bine evanghelia de astăzi ar trebui să citim câteva versete înainte, din același capitol, fiindcă este momentul în care Isus împreună cu apostolii se găsește în corabie pe mare. Iată apa, acest simbol cu două valențe, cu două semnificații în Sfânta Scriptură. Pe de-o parte știm ca apa este dătătoare de viață, semn al vieții. Astfel ne putem aduce aminte de apa botezului care a curs pe capetele noastre în momentul în care am primit această Sfântă Taină. Iată deci apa ca și simbol dătător de viață. Dar mai este și o altă apă, apa potopului care distruge. Și vedem în versetele care preced evanghelia de astăzi, o mare, o apă care este gata să-i înghită pe ucenici și

pe Isus împreună cu ei. Un Isus care chiar dacă aparent absent, se ridică și poruncește valurilor și vântului să se oprească, iar marea redevine dătătoare de viață.

De câte ori nu simțim și noi aceste vânturi, aceste valuri ale vieții care ni se pare că sunt gata să ne înghită; și de câte ori nu ni se pare și nouă că Isus doarme, că este absent, că nu știe de noi. Când credem acest lucru să ne aducem aminte de cuvintele evangheliei prin care Isus ne spune: „Nu vă fie teamă!”. „Sunt tot timpul cu voi”. „Bucurați-vă!” Un adevărat creștin nu are dreptul să se teamă fiindcă trebuie să-și aducă aminte în fiecare clipă că este un prieten intim a lui Isus, al Fiului lui Dumnezeu. Și în viața noastră atunci când Isus este prezent, toate lucrurile care nu par la locul lor își recapătă normalitatea.

Și iată că Isus trece cu corabia în ținutul gherghesenilor, un ținut păgân și simțim imediat cum și aici, la fel ca pe mare, haosul se transformă în ordine. Un haos inițial: un om care în loc să fie îmbrăcat umblă gol (și ne putem gândi la momentul păcatului, atunci când suntem dezbrăcați de haina botezului, de haina dumnezeiască și suntem goi). Un om care în loc să locuiască în casă locuiește în morminte. Acolo unde ar trebui să fie viața găsim moartea.

Ce se întâmplă în momentul în care Isus se apropie? Totul revine la normal. Îl vedem după câteva momente pe același om, îmbrăcat, stând lângă Isus și departe de morminte, aceste locuri de moarte. Există un moment important în toată această întâlnire dintre Isus și omul îndrăcit. Isus întreabă numele diavolului, iar el îi răspunde: „Legiune”. Dacă vă veți uita cu atenție în Sfânta Scriptură, veți vedea cât de important este numele cuiva. De cele mai multe ori numele și persoana sunt una și același lucru. Dacă ne gândim doar la numele Arhanghelului Mihail (cel care este îngerul prin excelență care îl învinge pe cel rău), Mihail înseamnă „Cine este ca Dumnezeu”. Iată că acest nume care-l desemnează pe cel care se opune diavolului, desemnează implicit și misiunea îngerului.

Să ne aducem aminte de botezul nostru, să ne aducem aminte că am primit un nume, nu doar de la părinții noștri, nu doar prin nașii noștri, ci am primit un nume de la Dumnezeu. Iar în momentul botezului nu am primit doar un nume nou ci și o nouă identitate: suntem fii și fiice a lui Dumnezeu. Iată ce uităm de multe ori în zilele de astăzi, când aproape totul în jurul nostru încearcă să ne spună că suntem neimportanți, că nu avem nici o valoare, că suntem un „nimeni” în lumea imensă în care trăim. Cine ne

cunoaște pe noi? Câți prieteni avem în jurul nostru? Acolo unde aparent lipsesc prietenii, oamenii, Dumnezeu este prezent pentru că El ne știe pe toți cei care suntem aici, nu doar ca și grup, ca și comunitate, ci ne știe pe fiecare în parte. Fiecare dintre noi e prezent în inima lui Dumnezeu, cu cererile noastre, cu casa noastră, cu rudeniile noastre, cu cei adormiți din familiile noastre.

Dumnezeu ne știe pe nume și doar atunci când conștientizăm acest lucru simțim căldura prezenței Sale. Aduceți-vă aminte că după înviere, Maria Magdalena, cea care îl cunoștea atât de bine pe Isus nu-L recunoaște. Doar când Mântuitorul îi spune „Maria” i se deschid ochii și ea îl vede cu adevărat. La fel și noi, atunci când îl lăsăm pe Dumnezeu să ne cheme pe nume, simțim că El este cu noi, că a fost tot timpul lângă noi chiar dacă nu-L vedem, nu-L simțim întotdeauna.

La sfârșitul evangheliei, persoana vindecată, eliberată vrea să-L urmeze la fel ca și ceilalți apostoli pe Isus. Dar Isus îi spune: „Întoarce-te în casa ta și spune tuturor cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu!”. Iată dar, lucrul important pe care ar trebui să-l facem. Și iată de ce spuneam la început că este bine ca la fel ca și Maica Sfântă, să păstrăm în inima noastră tot ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi și să sărbătorim din când în când prin această amintire. Și

în Vechiul Testament poporul ales își aducea aminte de ceea ce Dumnezeu a făcut în viața lor și transmitea copiilor, noilor generații aceleași lucruri. În momentul în care ne aducem aminte de felul în care am ajuns aici, de felul în care Dumnezeu a lucrat în viața noastră, putem și noi să devenim mărturie vii pentru cei din jurul nostru și să spunem și altora cât bine ne-a făcut nouă Dumnezeu.

Un ultim lucru la care ne putem gândi: vedem că Isus învinge răul, și ne putem întreba: atunci de ce mai există răul în lumea în care trăim; de ce mai există răul în viața noastră, de ce există suferință în viața noastră dacă Isus a învins răul. Tot evanghelia de astăzi ne luminează în acest sens. Dacă ați ascultat cu atenție, toți locuitorii din acel ținut vin la Isus. Și ne-am fi așteptat să-l mulțumescă, să fie bucuroși că e în mijlocul lor. Singurele cuvinte pe care aceștia i le adresează sunt: „Pleacă de la noi”. Poate pentru că nu-și mai văd turma de porci și poate că în viața lor valorează mai mult turma de porci decât un semen de-al lor vindecat. Poate în sufletele și viețile noastre rămân urme din acel teritoriu al gherghesenilor, locuri pe care nu am decis dacă să le dăm sau nu lui Isus. Mai stăm încă în cumpănă dacă e mai importantă averea, banii, bogăția sau Isus. Turmele de porci mai pasc poate și în sufletele noastre. Iată unde avem

noi de lucrat. Isus a învins răul, iar noi urmează să-L lăsăm pe Isus să învingă răul și în sufletele noastre. Avem o poartă care se poate deschide doar din interior, doar noi îi putem da acces lui Isus în viețile noastre. Cu fiecare Sfântă Liturghie la care participați, cu fiecare rugăciune pe care o faceți în casele și

famiile voastre, îl lăsați pe Isus să facă un pas în plus în sufletele voastre.

Lăsați turmele de porci să meargă în treaba lor, fiindcă Isus este adevărata valoare, adevărata vindecare, adevărata bogăție a vieții noastre!
Amin

Pr. Claudiu Pop

Inima care arde de iubire

Maica Tereza de Calcutta, întemeietoarea ordinului surorilor carității, a vorbit și a mărturisit în viața sa valorarea bucuriei care izvorăște din iubirea adevărată dăruită aproapelui. Exemplul său de trăire creștină este caracterizat tocmai de această inimă mistuită de iubire care nu conține să dăruiască bucurie celor întristați. Să medităm la cele spuse de Maica Tereza de Calcutta și să încercăm să trăim cu bucurie și seninătate propria viață.

O inimă plină de bucurie este rezultatul unei inimi care arde de iubire.

Bucuria nu este doar o chestiune de temperament, întotdeauna este greu să-ți păstrezi bucuria, motiv în plus pentru care încercăm s-o obținem și s-o facem să crească în inimile noastre.

Bucuria este rugăciune; bucuria este forță; bucuria este iubire. Cel care oferă ceva cu bucurie dă mai mult.

Copiilor și săracilor, tuturor celor

care suferă și sunt singuri, dăruiește-le întotdeauna un zâmbet senin; nu le arăta doar grija ta, ci dă-le și inima ta. Poate că nu reușim să dăm mult, dar mereu putem oferi bucuria care izvorăște dintr-o inimă plină de dragoste.

Dacă ai greutăți la serviciu și le accepți cu bucurie și le întâmpini cu

zâmbet, în cazul acesta, ca în multe altele, vei vedea că binele tău dă roade.

În plus, cel mai bun mod de a-ți arăta recunoștința este de a accepta totul cu bucurie.

Când ești bucuros, acest lucru reiese din strălucirea ochilor și din aspectul tău, din felul de a vorbi și de a-ți exprima bucuria. Nu vei putea să o ascunzi pentru că e debordantă.

Bucuria este contagioasă. Încearcă, prin urmare, să fii mereu de o bucurie debordantă, oriunde te-ai afla. Bucuria i-a fost dată omului ca să se bucure în numele lui Dumnezeu de speranța binelui etern și de toate lucrurile bune pe care le primește de la el. Prin urmare, vei ști cum să te bucuri cu prosperitatea vecinului tău și cum să te simți neîmplinit de lucrurile fără sens.

Bucuria trebuie să fie unul dintre pivoții existenței noastre. Este

emblema unei personalități generoase. Uneori, este chiar pelerina care acoperă o viață de sacrificiu și de dăruire proprie. Persoana care are acest dar atinge de multe ori culmi înalte. El sau ea este ca soarele într-o comunitate.

Ar trebui să ne întrebăm: „Am cunoscut eu într-adevăr bucuria de a iubi?”. Dragostea adevărată este o dragoste care ne produce durere, care rănește, și totuși, ne aduce fericire. De aceea trebuie să ne rugăm și să cerem curajul de a iubi.

Dumnezeu să-ți întoarcă prin dragoste, dragostea pe care ai dăruit-o și toată bucuria și pacea pe care ai semănat-o în jurul tău, în toată lumea

[Maica Tereza de Calcutta în „*Vitamine zilnice pentru suflet 6*” de Humberto A. Agudelo C., Editura Pauline, București 2004, pp. 75-77.]

◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆

29.10.2010: Sesiunea de toamnă a Sinodului Bisericii Române Unite

În perioada 26-28 octombrie 2010 s-au desfășurat la Blaj, Sediul Arhiepiscopului Major, lucrările sesiunii ordinare de toamnă a Sinodului Episcopilor Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică. Au participat următorii membri ai Sfântului Sinod: Preafericitul Părinte Lucian Mureșan, Arhiepiscop Major al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică; Preasfințitul Virgil Bercea, Episcop de Oradea; Preasfințitul Florentin Crihălmeanu, Episcop de Cluj-Gherla; Preasfințitul Alexandru Mesian, Episcop de Lugoj; Preasfințitul Ioan Șișeștean, Episcop de Maramureș; Preasfințitul Mihai Frățilă, Episcop auxiliar de Alba Iulia și Făgăraș, vicar de București; Preasfințitul Vasile Bizău, Episcop al Curiei Arhiepiscopale Majore. A absentat Preasfințitul John Michael Botean, Episcop de St. George în Canton, Ohio (SUA), care s-a adresat Sinodului printr-o scrisoare. Lucrările Sfântului Sinod au decurs într-un spirit de colaborare fraternă sub președinția Preafericitului Părinte Lucian.

Riassunto per i nostri amici italiani

Pellegrinaggio nella Terra Santa, seguendo i passi di Gesù di Nazaret è il titolo dell'articolo di padre Serafim Iulian Vescan responsabile della comunità romena nel quartiere Euclide di Roma, che insieme ad alcuni fedeli romeni è stato presente in questo pellegrinaggio. L'esperienza del pellegrinaggio nella Terra Santa è tutt'ora uno dei punti più forti della fede cristiana. Vedere i posti dove Gesù ha vissuto la Sua esistenza terrena, rappresentano per noi cristiani, il "Vangelo vivo" che ci aiutano a comprendere meglio i testi della Sacra Scrittura.

Il testo è articolato in quattro tappe che scandiscono la descrizione dei luoghi più importanti della visita nella Terra Santa.

La prima tappa ci mostra la bellezza della metropoli Tel Aviv, città culturale, industriale e commerciale dell'Israele, poi viene ammirata nella sua bellezza Haifa, terza città importante della nazione che offre un bellissimo panorama verso il Mare Mediterraneo. Nei pressi si trova anche il monte Carmelo (il cui nome *Karem El* significa "la via del Signore") che viene ricordato nell'Antico Testamento (1Re 17,19) nella difesa della retta fede nel Dio vivo da parte del profeta Elia. Nella grotta dove riposava il profeta si è celebrata la prima Divina Liturgia di questo pellegrinaggio. Il monte Carmelo è anche il luogo della

nascita dell'ordine dei Carmelitani, che risale al XII^{esimo} secolo.

La seconda tappa descrive la visita di Nazareth, il luogo dell'Annunciazione (dove si è celebrata la Santa Messa). Nazareth è anche la città dove Gesù ha vissuto l'infanzia, e dove insieme a San Giuseppe lavora il legno. È stato visitato anche il luogo del primo miracolo di Gesù, Cana di Galilea, dove l'acqua è stata trasformata in vino. Oggi ci sono due chiese una dei greci ortodossi e l'altra dei cattolici curata dai francescani. Nello stesso giorno si è visitato anche il monte Tabor, il luogo della trasfigurazione di nostro Signore. La chiesa che è stata visitata fu costruita nel 1924 sui resti di antiche chiese risalenti al VI secolo.

La terza tappa è iniziata con la visita della Cesarea di Filippo, che si colloca alla base del monte di Hermon. Questo fu il luogo della professione di fede di San Pietro che riconobbe Gesù quale Messia. Il viaggio continua fino alle fonti del fiume Giordano, lì i presenti sono stati battezzati in ricordo del battesimo di Gesù da parte di Giovanni. La Santa Messa è stata celebrata sul monte delle Beatitudini. La chiesa costruita nel 1937 è il luogo dove si ha l'impressione di sentire il Signore dire le Beatitudini. Il Mare della Galilea è il luogo della chiamata dei discepoli. È stata visitata anche la chiesa del Primato, costruita sulle rive del lago nel 1934, è il luogo

dell'incontro dei discepoli con il Risorto. Nelle vicinanze si trova anche Cafarnaò dove il Signore ha compiuto molti miracoli, e poi attraversando il lago si sono potute ammirare le bellezze dei posti.

La quarta tappa inizia con la visita del mar Morto, poi continua con la visita del Qumran dove si sono trovati delle pergamene con le Sacre Scritture. Gerico la prima città del Canan, ricordata anche nell'Antico Testamento; è anche il luogo dell'incontro di Gesù con Zaccheo. Attraversando il deserto verso Gerusalemme siamo arrivati anche a Betania, il luogo dove è stato riportato alla vita Lazzaro.

Finalmente siamo arrivati anche a Gerusalemme, una città che ricorda così tanti eventi che hanno marcato l'intero cristianesimo. Incontriamo qua le tre grandi religioni che considerano Gerusalemme come Città Santa: il giudaismo, il cristianesimo e l'islam. Nella Genesi 14,18 si ricorda questa città con il nome *Salem* che significa pace, la sua storia si perde nei tempi antichi. Melchisede è il re del Salem che offre come sacrificio a Dio, pane e vino.

Certamente vedendo tutto ciò diventa più facile la comprensione delle Sacre Scritture.

Marcel Daniel Achim, allunno del Collegio Pontificio Pio Romeno ci presenta la festa del 24 ottobre 2010 che ha marcato **i cinque anni di**

esistenza della comunità romena di Euclide condotta da padre Serafim Iulian Vescan. Alla presenza di tanti fedeli, la Divina Liturgia è stata presieduta dal Rettore del Collegio Pontificio Pio Romeno e Coordinatore Pastorale dei fedeli greco-cattolici d'Italia, padre Claudiu Pop, insieme a padre Vasile Gorzo e padre Anton Cioba del medesimo Collegio e a padre Serafim Vescan, il responsabile della comunità romena di Euclide. Siamo stati contenti di avere tra noi anche un sacerdote dalla Romania, si tratta di padre Dumitru Simionca. Il coro del Collegio, sopra nominato, ha animato la celebrazione della Divina Liturgia. Alla fine della celebrazione padre Garcia Marcos, superiore della casa Generalizia claretiana, ha salutato padre Claudio, gli altri preti, gli studenti e tutti i presenti.

In seguito padre Serafim ha presentato le attività che la comunità ha svolto in questi cinque anni fin dalla sua nascita.

I fedeli hanno organizzato un programma folclorico di canti e danza tradizionali romeni.

L'agape fraterna, espressione di condivisione, è stato il punto più importante che ha fatto sì che questa giornata fosse una vera festa. I fedeli sono stati contenti della presenza di padre Leeandro Fanlo parroco della chiesa dove siamo ospiti, e della presenza di Vincenzo Sanz, superiore della comunità claretiana di Euclide.

Ringraziamo a tutti quelli che durante i cinque anni di attività ci hanno aiutato a crescere nella relazione con Dio e nell'amore fraterno. Dobbiamo ringraziare anche a padre Serafim che, nonostante le difficoltà, ha saputo offrire un luogo d'incontro della comunità romena con Dio.

La presenza taumaturga di Gesù.

L'Omelia di padre Claudiu Pop, Rettore del Collegio Pontificio Pio Romeno di Roma, e Coordinatore pastorale dei fedeli greco-cattolici d'Italia, è il contenuto dell'articolo che ci viene offerto come premessa di una riflessione sul modo di vivere il Vangelo nella propria esistenza. Si tratta della guarigione dell'indemoniato dalla regione dei Gerasèni. Ecco in seguito la traduzione dell'omelia del reverendissimo padre Claudiu Pop.

Attorno al santo Altare, questo luogo meraviglioso in cui s'intra il cielo con la terra e in cui c' incontriamo anche noi, dobbiamo ricordarci sempre che siamo tutti fratelli in Cristo ed insieme figli di Dio. Così che il dovere di onorare il giorno del Signore o le sante feste, non è per noi solo un dovere esteriore, ma dobbiamo sentirlo come un bisogno intimo, che ci ricolma di grazie e di benedizioni ogni qualvolta che ci avviciniamo al sacro Altare.

Siamo anche noi come i discepoli radunati intorno a Gesù, quando ascoltiamo la Parola di Dio, quando

ascoltiamo il santo Vangelo e quando facciamo la comunione con il Corpo e il Sangue di Cristo. È una benedizione speciale per ognuno di noi, per le nostre famiglie, di partecipare alla Divina Liturgia nelle domeniche. È una benedizione che si estende a tutti i nostri cari, perché la misericordia di Dio non ha limiti temporali o spaziali.

Il vangelo d'oggi ci ricorda la presenza curatrice di Gesù nella nostra vita, una presenza che probabilmente già conoscevamo. Sono convinto che ognuno di noi ha avuto l'occasione di sentire nei momenti difficili o al contrario nei momenti felici, la presenza accogliente e mite di Gesù nella propria esistenza. Per questo motivo dobbiamo conservare nel nostro cuore (anima) tutte queste cose, così come ha fatto Maria. Ricordiamoci ogni tanto quanto bene ci ha fatto Dio.

Nel vangelo di oggi vediamo Gesù che domina i demoni, che cura e libera. Ma per una migliore comprensione dovremmo leggere i versetti precedenti che ci mostrano Gesù nella barca insieme ai discepoli. L'acqua ha due significati nella Sacra Scrittura. Da un lato sappiamo che l'acqua è fonte della vita, segno della vita. Così ci ricordiamo dell'acqua del battesimo che è scesa sul nostro capo nel momento del ricevimento di questo sacramento. Ecco, quindi l'acqua donatrice di vita. Ma esiste anche un'altra acqua, quella del diluvio, quella che distrugge. Vediamo

nei versetti che precedono il vangelo d'oggi, un mare, un'acqua che pare voler inghiottire i discepoli e Gesù. Gesù che apparentemente è assente, si alza e comanda alle onde e al vento di tranquillizzarsi, e il mare diventa di nuovo datore di vita.

Quante volte sentiamo anche noi questi venti, queste onde nelle proprie vite che sembrano volerci inghiottire; quante volte ci pare che Gesù dorme, che è assente, che non sa nulla su di noi. Quando abbiamo questa impressione ricordiamoci le parole di Gesù nel vangelo d'oggi: "Non temete!". "Sono sempre con voi". "Rallegratevi!". Un vero cristiano non ha il diritto di temere perché deve ricordarsi sempre che è un amico intimo di Gesù, del Figlio di Dio. Anche nella nostra vita quando Gesù è presente, le cose che sembrano non essere al giusto posto ritornano alla normalità.

Ecco Gesù passando con la barca nella regione dei Gerasèni, un luogo pagano, sentiamo anche qua come il caos iniziale si trasforma in ordine. Il caos iniziale: un uomo che invece di essere vestito cammina nudo (possiamo pensare che nel momento in cui pecchiamo siamo svestiti dalla veste del battesimo, dall' abito divino, siamo nudi). Una persona che invece di abitare in una casa, abita nei sepolcri. Dove dovevamo trovare la vita troviamo la morte.

Cosa succede nel momento in cui Gesù si avvicina? Tutto ritorna alla normalità. Ritroviamo lo stesso uomo dopo qualche momento, vestito, stando vicino al Maestro e lontano dai sepolcri, questi luoghi di morte. C'è un momento importante nell'incontro tra Gesù e l'indemoniato. Gesù domanda il nome del demonio, ed esso risponde: "Legione". Se guardate attentamente nella Scrittura osserverete quanto sia importante sapere il nome di qualcuno. Spesso la persona e il nome sono la stessa cosa. Se pensiamo al nome dell'Arcangelo Michele (l'angelo che per eccellenza sconfigge il maligno), Michele significa "Chi è come Dio". Così che il nome denomina quello che si oppone al demonio, e traccia la missione dell'Arcangelo.

Ricordiamoci del nostro battesimo, ricordiamoci che abbiamo ricevuto un nome, non solo da parte dei genitori, non solo dai nostri padrini, ma abbiamo ricevuto un nome da Dio. Nel momento del battesimo non abbiamo ricevuto solo un nome nuovo ma anche una nuova identità: siamo figli e figlie di Dio. Ecco quello che spesso dimentichiamo oggi, quando tutto quello che ci circonda ci vuol dire che siamo poco importanti, che non abbiamo nessun valore, che siamo "nulla" nel mondo infinito che abitiamo. Chi ci conosce? Quanti amici abbiamo? Là dove apparentemente mancano gli amici, le persone umane, Dio è presente perché lui conosce ognuno di noi, non

solo come gruppo, come comunità, ma conosce personalmente ognuno di noi. Ognuno di noi è presente nel cuore di Dio, con le nostre richieste, con la nostra casa, con i nostri parenti, con quelli che sono addormentati nella pace del Signore.

Dio ci conosce per nome, e solo quando diventeremo consci di questo, sentiremo la Sua presenza calorosa. Ricordatevi che dopo la risurrezione, Maria di Magdala, quella che conosceva così bene Gesù non Lo riconosce. Solo quando il Salvatore le dice "Maria" le si aprono gli occhi e lei riesce a riconoscerlo. Nella stessa maniera anche noi, quando ci lasciamo chiamati per nome, sentiamo che Lui è con noi, che è stato sempre con noi anche quando non lo abbiamo visto, anche quando non abbiamo sentito la Sua presenza.

Alla fine del vangelo, il guarito, liberato dal potere del maligno, vuole seguire Gesù come gli altri discepoli. Ma Gesù gli dice: "Torna a casa tua e racconta quello che Dio ti ha fatto". Ecco quindi, quello che dovremmo fare. Ed ecco perché all'inizio dicevo che è bene conservare nel nostro cuore quello che Dio ha fatto per noi, nella stessa maniera come ha fatto Maria. Dobbiamo festeggiare il ricordo del bene che Dio ci ha fatto. Nell'Antico Testamento il popolo eletto ricordava quello che Dio aveva fatto nella loro vita e lo trasmetteva ai bambini, alle nuove generazioni. Nei momenti in cui ci

ricordiamo come siamo arrivati qua, nel modo in cui Dio ha lavorato nelle nostre vite, possiamo diventare anche noi testimoni vivi per quelli che ci circondano e dire anche agli altri quanto bene ci ha fatto Dio.

Un'ultima cosa in cui possiamo riflettere: vediamo che Gesù ha sconfitto il male, e ci possiamo chiedere: Perché esiste il male nel mondo in cui viviamo; perché esiste il male nelle nostre vite; perché esiste la sofferenza nella propria esistenza se Cristo ha sconfitto il male. Il vangelo d'oggi ci illumina in questo senso. Se avete ascoltato attentamente, tutti gli abitanti della regione vanno incontro a Gesù. Ci aspettavamo per ringraziarlo, che essi fossero gioiosi della Sua presenza. Loro chiedono a Gesù di "allontanarsi da loro, perché avevano paura". Probabilmente perché non vedono più il branco di porci ed esso vale di più dell'uomo guarito. Probabilmente nel nostro cuore restano le tracce di quella regione dei Geraseni, luoghi che ancora non siamo decisi di donarli a Gesù. Dubitiamo ancora se non valgono di più i nostri beni, i soldi, la ricchezza o Gesù. Il branco di porci probabilmente pasce anche nel nostro cuore. Ecco dove dobbiamo lavorare noi. Gesù ha sconfitto il male, e noi dobbiamo lasciarlo a sconfiggere il male anche nel nostro cuore. Abbiamo una porta che si può aprire solo dall'interno, solo noi possiamo lasciare entrare Gesù nelle nostre vite. Con ogni Divina Liturgia a cui

partecipiamo, con ogni preghiera fatta nelle nostre famiglie, lasciamo che Gesù faccia un passo in più nelle nostre anime. Lasciate andare i branchi di porci dove vogliono, perché Gesù è il vero valore, la vera guarigione, la vera ricchezza della nostra vita! Amen

Il cuore che brucia d'amore è la riflessione sull'amore verso il prossimo. Sono le parole di Madre Teresa che ha trovato la sua gioia nel servizio e nell'amore verso il prossimo. La sua testimonianza di vita cristiana è caratterizzata proprio da quest'amore che brucia il cuore, amore che non smette di donare a quelli che hanno bisogno. Un'anima ricolma di gioia è il

risultato di un'anima che brucia d'amore. La gioia è preghiera; la gioia è forza; la gioia è amore. Quello che dona con gioia regala di più. Regala un sorriso ai bisognosi, non mostrargli solo la tua cura, ma dona loro la tua anima. La gioia deve essere uno dei pilastri della nostra esistenza. È il segno di una personalità generosa. Le persone gioiose sono il sole delle comunità.

Ci dovremmo domandare: "Abbiamo conosciuto la vera gioia d'amare?". Il vero amore è quello che produce anche la sofferenza, che ci ferisce, e nonostante tutto ciò ci fa felici. Per questo dobbiamo chiedere a Dio nelle nostre preghiere il coraggio d'amare.

Studente Zamfir Ioan Rusu

**Parohiile romanesti din Italia au un sit propriu:
www.bru-italia.eu
Parohia noastra este indicata cu ROMA NORD**

◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆

16.10.2010: Inaugurara capelei bizantine la Mănăstirea „San Gregorio al Celio” din Roma

În cadrul Liturghiei Arhieresti celebrată de PS Virgil Bercea, Episcop de Oradea, a avut loc sfințirea capelei greco-catolice de la Mănăstirea "San Gregorio al Celio" din Roma. Capela servește tinerilor călugări români, dar și celor care se află pe drumul spre călugărie, prezenți în comunitatea de la Mănăstirea San Gregorio, fiind formați de către pr. Innocenzo Gargano. La capela bizantină cu

hramul "Sf. Apostol Andrei" vor fi urmate rânduielile mănăstirești într-un ambient caracteristic ritului bizantin. În ceea ce privește formarea intelectuală, tinerii călugări și aspiranți la călugărie sunt studenți la diferite Universități Pontificale din Roma. La slujbele religioase, mai ales duminica la Utrenie și la Sfânta Liturghie vor participa și credincioși români aflați la Roma.

Printre participanții la eveniment s-au aflat credincioși din cele două parohii greco-catolice românești din Roma, împreună cu preoții parohi, călugări și călugărițe din România și din străinătate, prieteni și colaboratori ai tinerilor călugări. Au mai fost prezenți pr. Claudiu Lucian Pop, rector al Colegiului Pontifical Pio Romeno, responsabil cu pastorația românilor greco-catolici din Italia, și pr. Innocenzo Gargano, stareț al Mănăstirii San Gregorio, acesta din urmă făcând parte din Ordinul călugărilor Benedictini Camaldolezi, și George Bologan de la Ambasada României de pe lângă Statul Italian. În omilia pe care a ținut-o, PS Virgil a subliniat importanța monahismului răsăritean pentru Biserica Greco-Catolică, aducând mulțumiri părintelui Innocenzo Gargano care i-a primit pe călugării români, acceptând să îi formeze și să îi călăuzească pe drumul lor înspre monahism. La finalul evenimentului cei prezenți au participat la o agapă fraternă oferită de comunitatea de călugări.

◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆ Știri ◆

Programul Bisericii

Duminecă:

- ✓ 8:40 – 9:50 – Utrenie sau Acatist
- ✓ 10:00 – 11:30 – Sfânta Liturghie
- ✓ 11:40 – 13:00 – Părăstase și alte rugăciuni
- ✓ Spovedanii – în timpul Utreniei și după Sfânta Liturghie
- ✓ Sfântul Maslu – în prima duminică din fiecare lună, la orele 12

Alte activități: - Conferințe pe teme de actualitate spre folosul credincioșilor

- ✓ Pelerinaje organizate în diferite locuri din Italia
- ✓ 12:00 – Cateheză cu tinerii și pregătire pentru Sfânta Împărtășanie solemnă
- ✓ 12:00 – Cateheză pentru Botez sau pentru Cununie

În timpul săptămânii Părintele Serafin Vescan poate fi găsit în

Biserica mare, în următorul program:

- ✓ 8:00 – 8:30 – Spovedanii
- ✓ 8:30 – 9:10 – Sfânta Liturghie (zilnic)
- ✓ Joi, 16:00 – 17:00 – slujba Paraclisului
- ✓ Vineri, 16:00 – 17:00 – Calea Crucii
- ✓ Duminică seara, 18:20 – 20:50 – Spovedanii

◆ Cuprins ◆ Sommario ◆ Cuprins ◆ Sommario ◆ Cuprins ◆ Sommario ◆ Cuprins ◆ Sommario ◆

Cuprins

Pelerinaj în Țara Sfântă Pe urmele lui Isus din Nazareth	2
Cinci ani de existență a parohiei Euclide – Roma Nord Duminică – 24 octombrie 2010	10
Prezența vindecătoare a lui Isus Predica Părintelui Claudiu Pop	12
Inima care arde de iubire.....	17
Riassunto per i nostri amici italiani.....	18

Sommario

Pellegrinaggio nella Terra Sui passi di Gesù.....	2
Cinque anni di esistenza della parrocchia Euclide – Roma Nord, Domenica – 24 ottobre 2010	10
La presenza guerriera di Gesù. L'omelia di padre Claudiu Pop	12
Il Cuore che brucia d'amore.....	17
Pentru prietenii noștri italieni	18

◆ Cuprins ◆ Sommario ◆ Cuprins ◆ Sommario ◆ Cuprins ◆ Sommario ◆ Cuprins ◆ Sommario ◆

◆◆ REDACTIA ◆◆ REDACTIA ◆◆ REDACTIA ◆◆

Director al revistei și redactor:

pr. Serafim VESCAN Iulian;

Tehnoredactori:

Zamfir Ioan RUSU, Andrei MĂRCUȘ;

Fotografii:

Rocco Mario POLLA

Colaboratori:pr. Serafim VESCAN,
pr. Claudiu POP, Zamfir Ioan RUSU,
Marcel Daniel ACHIM,

◆◆ REDACTIA ◆◆ REDACTIA ◆◆ REDACTIA ◆◆

◆◆ ADRESE DE CONTACT ◆◆◆ ADRESE DE CONTACT ◆◆

Preot Serafim VESCAN Iulian:**PAROHIE:** Basilica *Sacro Cuore Immacolato di Maria ai Parioli*
Via Sacro Cuore Immacolato di Maria 5,
00197 ROMA**ACASĂ :** Via Sacro Cuore Immacolato di Maria ai Parioli, nr. 5, Piazza Euclide**Mobil:** 3497307782 ;**Tel./Fax:** 068070359**E-mail:**

padreserafino2001@yahoo.it

◆◆ ADRESE DE CONTACT ◆◆◆ ADRESE DE CONTACT ◆◆

**Revista folosește știrile
oferite de siturile
BRU.ro și catholica.ro**

